

17 Ιουνίου, 1991

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

MOUNER MSALLAM,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΔΙΑ
ΤΟΥ ΛΕΠΤΟΥΡΓΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ,
ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ (ΑΡ.1),

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 662/89).

5 Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Αίτηση για επαναφορά προσφυγής η οποία κρίθηκε ως εγκαταλειφθείσα — Διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου για επαναφορά και έχει ως πηγή τη συμφυή εξουσία του Δικαστηρίου καθώς και τη Δ.33, Θ.5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας — Βασική προϋπόθεση ο αιτητής να μην είχε πρόθεση να εγκαταλείψει την προσφυγή του — Αναφορά στην υπόθεση Νίκος Ρούσος και άλλος v. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ. 119.

10 Στην προσφυγή αυτή η οποία θεωρήθηκε από το Δικαστήριο ως εγκαταλειφθείσα λόγω μη καταχώρησης της γραπτής αγόρευσης του αιτητή εμπρόθεσμα, το Ανώτατο Δικαστήριο επιλήφθηκε αίτησης του αιτητή για επαναφορά της προσφυγής του.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, εκδίδοντας διάταγμα επαναφοράς της προσφυγής, αποφάσισε ότι:

15 (1) Με γνώμονα τις αρχές που καθορίστηκαν στην υπόθεση Νίκος Ρούσος και άλλος v. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ. 119 η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου να εκδώσει τα αιτούμενα διατάγματα είναι δεδομένη και έχει ως πηγή τη συμφυή εξουσία του Δικαστηρίου καθώς και τη Δ.33, Θ.5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Η εξουσία του Δικαστηρίου είναι διακριτικής μορφής. Το βασικό
20 ερώτημα είναι αν ο αιτητής είχε ή όχι πρόθεση να εγκαταλείψει την προσφυγή του. Σύμφωνα με τα γεγονότα ο αιτητής δεν είχε καμία πρόθεση για εγκατάλειψη της προσφυγής του και επομένως δι-

καιούται σε επαναφορά της.

Η προσφυγή επαναφέρεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενη υπόθεση:

Ιακωβίδης v. Δημοκρατίας (1991)4 Α.Α.Δ. 1269.

Αίτηση.

5

Αίτηση για έκδοση διατάγματος για επαναφορά της προσφυγής η οποία είχε απορριφθεί από το Δικαστήριο επειδή κρίθηκε ότι είχε εκ πρώτης όψεως εγκαταλειφθεί από τον αιτητή.

Π. Αγγελίδης, για τον αιτητή.

10

Π. Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

Ο Δικαστής κ. Πογιατζής ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

15

ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ: Το μοναδικό ερώτημα στο οποίο καλούμαι να απαντήσω στο παρόν στάδιο της υπόθεσης είναι κατά πόσο, λαμβανομένων υπόψη (α) της φύσης και έκτασης των σχετικών εξουσιών του Δικαστηρίου, (β) της νομολογίας που αναφέρεται στις αρχές που διέπουν την άσκηση των εξουσιών αυτών, και (γ) των ιδιαιτέρων περιστατικών της παρούσας υπόθεσης, ενδεικνύται ή όχι η επαναφορά της προσφυγής η οποία έχει απορριφθεί από το Δικαστήριο στις 12 Απριλίου 1991, επειδή κρίθηκε ότι είχε εκ πρώτης όψεως εγκαταλειφθεί από τον Αιτητή.

20

25

Η απάντηση στο πιο πάνω ερώτημα θα είναι καθοριστική της έκβασης της αίτησης δια κλήσεως που καταχώρισε ο Αιτητής στις 2 Μαΐου 1991 με την οποία ζητά την έκδοση διατάγματος επαναφοράς της προσφυγής.

Το Δικαστήριο είχε πρόσφατα την ευκαιρία να επιλη-

30

5 φθεί παρόμοιου θέματος που είχε εγερθεί στην προσφυγή αρ. 588/90 *Δάσος Ιακωβίδης v. Δημοκρατίας**. Αναφορικά με τα δύο πρώτα σκέλη του ερωτήματος που συνθέτουν τη νομική πτυχή του επίδικου θέματος, το Δικαστήριο είτε τα εξής στις σσ. 1272 έως 1274 της απόφασής του:

"Στις Αναθεωρητικές Εφέσεις αρ. 429 και 430 *Νίκος Ρούσος και άλλος v. Δημοκρατίας* (1985) 3 Α.Α.Δ. 119, η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου-

10 (α) αποφάσισε ότι η απόφαση ενός Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην άσκηση της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας σύμφωνα με το άρθρο 11(2) του περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλαι Διατάξεις) Νόμου του 1964 (Νόμος 33 του 1964), με την οποία απορρίπτεται προσφυγή για το λόγο ότι θεωρείται εκ
15 πρώτης όψεως ότι έχει εγκαταλειφθεί από τον Αιτητή, δε συνιστά τελική διαταγή εναντίον της οποίας χωρεί έφεση ενώπιον της Ολομέλειας του Δικαστηρίου·

20 (β) υιοθέτησε την απόφαση στην υπόθεση *Παναγιώτης Τσίγκης v. Δημοκρατίας* (1984) 3 Α.Α.Δ. 1262, στην οποία είχε αποφασιστεί ότι προσφυγή κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος, η οποία έχει θεωρηθεί ότι έχει εγκαταλειφθεί και κατ' ακολουθία έχει απορριφθεί, πρέπει να επαναφερθεί αν δεν έχει στην πραγματικότητα εγκαταλειφθεί, ώστε το Δικαστήριο να προχωρήσει
25 στην εκδίκασή της σύμφωνα με το άρθρο 146 και ιδιαίτερα την παράγραφο 4, και ότι η επαναφορά της είναι θέμα που εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου που έχει επιληφθεί της προσφυγής αυτής· και

30 (γ) υπέδειξε ότι η πιο πάνω προσέγγιση είναι σύμφωνη με τις αρχές που διέπουν την ακύρωση απόφασης που εκδίδεται σε αστικές υποθέσεις στις περιπτώσεις που ένας από τους διαδίκους δεν εμφανίζεται στο Δι-

**(1991) 4 Α.Α.Δ. 1269.*

καστήριο κατά την εκδίκαση της αγωγής, και εξέφρασε την άποψη ότι ως αποτέλεσμα του Κανονισμού 18* του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962, οι Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας και οι αρχές αυτές εφαρμόζονται κατ' αναλογία στην πρωτόδικη διαδικασία προσφυγών κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος, αλλά μόνο στην έκταση που η εφαρμογή τους συνάδει με τη φύση του δικαστικού ελέγχου που ασκείται με βάση την αναθεωρητική δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, πρωτόδικη και κατ' έφεση, κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος και το άρθρο 11(2) του Νόμου αρ. 33 του 1964. Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου επεσήμανε επί του προκειμένου την ανακριτική φύση του δικαστικού αυτού ελέγχου.

5

10

15

Με γνώμονα τις αρχές που καθορίστηκαν στην υπόθεση *Νίκος Ρούσος* (ανωτέρω), η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου αυτού να εκδώσει τα αιτούμενα διατάγματα είναι δεδομένη και πηγή έχει τη συμφυή εξουσία του Δικαστηρίου καθώς και τη Δ.33 θ.5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Η εξουσία του Δικαστηρίου επί του προκειμένου είναι διακριτικής μορφής και το βασικό ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι κατά πόσο τα γεγονότα που επικαλείται ο Αιτητής στην παρούσα υπόθεση οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ο Αιτητής δεν έχει στην πραγματικότητα εγκαταλείψει την προσφυγή του όπως δικαιολογημένα το Δικαστήριο, εκ πρώτης όψεως, είχε συμπεράνει με βάση τα τότε ενώπιόν του στοιχεία. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι εξ αντικειμένου θετική. Προβάλλει ως εκ τούτου επιτακτική η εκτέλεση του καθήκοντος της εκδίκασης της προσφυγής στην ουσία της σύμφωνα με το άρθρο 146 του Συντάγματος, προϋπόθεση της οποίας είναι η επαναφορά της

20

25

30

* Ο κατά την ημέραν της εκδόσεως του παρόντος Κανονισμού ισχύων εν τη Δημοκρατία περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικός Κανονισμός θα εφαρμόζεται τηρουμένων των αναλογιών και εφ' όσον αι περιστάσεις επιτρέπουν τούτο, εις πάσαν διαδικασίαν ενώπιον του Δικαστηρίου, εκτός εάν άλλως προβλέπεται εις τον παρόντα Κανονισμόν η εκτός εάν το Δικαστήριο ή Δικαστής άλλως ήθελεν ορίσει.

35

40

προσφυγής."

5 Τα ιδιαίτερα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης περιέχονται στο φάκελο της προσφυγής και στις δυο ένορκες δηλώσεις του δικηγόρου του Αιτητή που καταχωρίστηκαν προς υποστήριξη της Αίτησης, είναι δε σε συντομία τα εξής:

10 Η προσφυγή καταχωρίστηκε στις 8 Σεπτεμβρίου 1989, η δε Ένσταση στις 2 Ιανουαρίου 1990. Στις 13 Ιανουαρίου 1990 εκδόθηκαν οι πρώτες οδηγίες για καταχώριση γραπτών αγορεύσεων. Έκτοτε παρατηρήθηκε επανειλημμένη παράλειψη συμμόρφωσης του Αιτητή με τις οδηγίες αυτές. Οι χρονικές προθεσμίες που είχαν τεθεί για τη συμμόρφωση του Αιτητή είχαν επανειλημμένα παραταθεί. Στις 27 Μαρτίου 1991 το Δικαστήριο παρέτεινε για τελευταία
15 φορά το χρόνο καταχώρισης της γραπτής απαντητικής αγόρευσης του Αιτητή για 15 μέρες και καθόρισε ότι, σε περίπτωση νέας παράλειψης του Αιτητή, η προσφυγή του θα θεωρηθεί ότι έχει εγκαταλειφθεί. Η προθεσμία εκείνη έληξε στις 11 Απριλίου 1991 χωρίς και πάλιν ο Αιτητής να συμμορφωθεί. Στις 12 Απριλίου 1991 το Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε τη νέα παράλειψη του Αιτητή, συμπέρανε ότι ο Αιτητής είχε εγκαταλείψει την προσφυγή του και την απέρριψε χωρίς να εκδώσει οποιαδήποτε διαταγή αναφορικά με τα έξοδα. Στις 17 Απριλίου ο Αιτητής καταχώρισε την καθυστερημένη αγόρευσή του και στις 2 Μαΐου την παρούσα αίτησή του. Στη συμπληρωματική ένορκη δήλωση του δικηγόρου του Αιτητή που καταχωρίστηκε στις 24 Μαΐου 1991, αναφέρεται ότι η παράλειψη συμμόρφωσης με τις οδηγίες του Δικαστηρίου και η εκπρόθεσμη καταχώριση της γραπτής αγόρευσης οφείλονται σε δικό του λάθος και/ή καθυστέρηση και ότι ο Αιτητής δεν είχε ποτέ
25 30 πρόθεση να εγκαταλείψει την προσφυγή του.

Όταν η παρούσα αίτηση εφωνήθη ενώπιόν μου, ο δικηγόρος των καθ' ων η Αίτηση δήλωσε ότι δε φέρει ένσταση στην επαναφορά της προσφυγής και δεν προτίθεται, ως εκ τούτου, να λάβει ενεργό μέρος στην παρούσα διαδικασία.

Ενόψει της δεδηλωμένης πρόθεσης του Αιτητή να προχωρήσει την προσφυγή του, κρίνω ότι το εκ πρώτης όψεως συμπέρασμα για εγκατάλειψη της προσφυγής, στο οποίο δικαιολογημένα είχε φθάσει το Δικαστήριο στις 12 Απριλίου, θα πρέπει να ανατραπεί. Ο Αιτητής έχει, υπό 5
τας περιστάσεις, κάθε δικαίωμα στην εξέταση από το Δικαστήριο της ουσίας της προσφυγής του κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος. Κατ' επέκταση, ο Αιτητής δικαιούται στην επαναφορά της προσφυγής του.

Εκδίδω, ως εκ τούτου διάταγμα ως η αίτηση. Η προσφυγή επαναφέρεται και ορίζεται ενώπιόν μου για οδηγίες στις 26 Ιουνίου 1991. 10

Δεν εκδίδεται οποιαδήποτε διαταγή αναφορικά με τα έξοδα.

Διαταγή ως ανωτέρω.